

První Listy podzimní

DENNÍ ZPRAVODAJ 41. ČESKOLIPSKÉHO DIVADELNÍHO PODZIMU | 10. 10. 2017

„Přikryj mne dnešními novinami, anebo čímkoli, co šustí. Chci spát a nechám si zdát, že kolem je listí podzimní.“
M. E. Kyšperský

Zábavní hrdinové jsou i nemluvní a černobílí

rozhovor / Marek Zákostelecký, režisér a spoluautor Biografu

Když se řekne La Putyka, jako první se mi vybaví akrobati a neuvěřitelná artistická vystoupení. Kde se vzal nápad na vytvoření tohoto groteskového představení?

To bylo jednoduché. Celé to vzniklo u Rosti Nováka, u principála La Putyka, který Jirkovi Kohoutovi (představitel hlavní role, pozn. red.) nabídl one man show. To znamená představení, které by bylo jen jeho herecká exhibice, herecký koncert. A Jirka oslovil mě, protože jsme byli kolegové v Divadle Drak, a když jsme oba odešli, tak jsme si slíbili, že bychom spolu mohli někdy něco udělat. Tak se to nakonec takto spojilo. Pak jsme vymýšleli, jak to celé „navléct“, protože one man show má nevýhodu v tom, že po určité době toho představení vám začne ten herecký partner chybět. Tak jsme hledali způsob, jak to udělat, aby okolo sebe měl Jirka velkou spoustu partnerů, i když to bude jen jeho sólo představení. A tak nás napadl ten svět starého filmu.

Když se točily „filmy“, které v představení uvidíme na velkém plátně, čerpal jste inspiraci z nějakých konkrétních grotesek?

Jasně, těch skutečných zdrojů bylo hned několik. Když jsem v Polsku režíroval svoje první představení, byl to Frankenstein a King Kong pro děti. Takže jsme se k tomu vlastně vrátili a o několik hrdinů starých časů jsme tyto dvě postavy rozšířili. To znamená kromě

Frankensteina a King Konga je v představení i kovboj, je tam mumie, je tam neviditelný muž, je tam Charlie a Charlie. Jsou to opravdu hrdinové filmových včerejšků. Jednoznačně jsme se rozhodli ty světy, které jsou dnes už možná zapomenuty, dnešním dětem trochu připomenout.

Měl jste vy nějakého oblíbeného herce či oblíbenou grotesku?

Za mých mladých let, jsem ročník 70, ještě běžel Komik a jeho svět. Takže my jsme v tom byli poměrně zběhlí. Dnes se už tolik grotesek v normálním vysílacím čase nevidí. Určitě jsem měl rád Charlieho Chaplina, ten byl asi pro mě nejvýraznější figura, ale měl jsem rád i Laurela a Hardyho, Bustera Keatona, Harolda Lloyd. Postupem času jsem k tomu přidal i hrdiny tehdejších hororů. Nejsem v tom úplně zběhlý, ale konkrétně King Kong ze 30. let mi naprosto učaroval.

Celý rozhovor na www.i-noviny.cz.

Hlasy diváků

“V životě by mě nenapadlo, že divadlo může být tak děsivé.”

“Soubor dokázal, že si mohl troufnout dostat tenhle snímek na divadelní prkna.”

“Nádherný zrod šílence v přímém přenosu, aneb cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly.”

“Nechce se mi mluvit, musím pryč z divadla nechat představení dojít.”

“Přítelkyně mi pak nechtěla dát ani pusy.”

“Jsem ráda, že dramaturgicky vytáhli z knihy zase jiná témata, takže se odlišili od filmu.”

“Moc se mi líbil herecký koncert Norberta Lichého, ve kterém nebyl slyšet Rudolf Hrušínský.”

Spalovač mrtvol
Divadlo Petra Bezruče

Fragmenty z týdne Spalovače mrtvol

výňatky z reportáží / studenti Gymnázia Česká Lípa / P. Kašparová, D. Tománek, D. Landovská

Spalovač mrtvol v divadle

(...) Zázitek ze Spalovače začal pouhou snahou koupit nám lístky. Většinou si všechno strašně rozmýšlím, často jsem pak odkázaná kupovat v poslední vlně drahé lístky na festák a potupně psát po facebookových událostech „Někdo dva lístky?“

Tentokrát mi ani nepřišlo, že jdu pozdě, ale zjevně ano, seděli jsme ve čtrnácté řadě, přičemž v Jiráskově divadle jich je patnáct. Nojo, divadlo se bohužel nerovná kino, kde se všichni perou o poslední řadu, aby je nebolelo za krkem, takže jsme jen mohli doufat, že se atmosféra bude přenášet až do poslední řady a neutlumí nám to zázitek. Přece jen i předposlední řada chce mít svoje lidi, stejně jako první.

(...) Norbert Lichý zahrál tak přesvědčivého podivína, že jsem to v divadle jaktěživ neviděla, stejně tak byly skvělé i výkony

dalších herců. Prostě se mi líbili, nepřehrávali a postavy si mě dokázaly tak nějak získat. Možná, že zapomínali text trochu častěji, než jsem zvyklá, ale já si doteď nejsem schopná zapamatovat ani básničku, takže budiž jim to odpuštěno.

Co se týče děje, ten já vždycky hodnotím podle toho, kolikrát si udělám tu práci a sehnou se do kabelky pro hodinky. Spalovač má naprosto šokující bilanci – ani jednou! Nebyl čas, celou dobu jsem seděla jako zařezaná. Děj probíhal v podstatě stejně jako

v knížce či filmu, až na pár aspektů, které byly v divadle neproveditelné, či pár věcí, které byly upraveny pro umělečtější dojem.

No ale kdybyste viděli, jak dlouho mi trvalo pochopit, že ty kontrabasy ležící na stolech jsou „jakože mrtvoly“, no potěš pánbůh...

Nejvíce mě štválo, že pan Kopřkríngl u sebe neměl pověsný hřebínek na česání nebožtíků a následně sebe, pro mě je to nejvíce ikonická věc z filmu. Zas na druhou stranu chápu, že není tak lehké česat kontrabasy, tak asi proto.

(...) Monology, které hlavní postava vedla, byly velmi uvěřitelné a emotivní. Sedíte v publiku a sledujete, jak se z prakticky neškodného, ale trochu úchylného pána stává vraždící monstrum vytvořené nacistickou propagandou.

Pokračování na 2. straně.

Fragmenty z týdne Spalovače mrtvol

Pokračování z 1. strany.

Na děsivé náladě přidávaly i zvukové efekty vytvářené pomocí kontrabasů. I když jste si občas připadali spíše, jako kdybyste se ocitli na koncertě Apocalypcity, bylo to opravdu geniální. Kulisy obecně se mi velmi líbily.

(...) Německá propaganda, kterou ze sebe chrlí kamarád Willy, je opravdu děsivá. A pokud nejste příznivcem Tomia Okamury nebo kapely Ortel, tak se chytáte za hlavu a říkáte si, jak je něco takového vůbec možné.

Takže jak bych zhodnotil představení? Rozhodně na výbornou, toto představení dokonce změnilo můj názor, že Spalovače už asi nikdy nepotřebuji vidět.

Spalovač mrtvol v kině

(...) Zúčastnila jsem se promítání filmu Spalovač mrtvol. Hlavní událostí večera byla beseda, svou návštěvou nás poctili paní Vlasta Chramostová (Čarokrásná) a pan Stanislav Milota (kameraman filmu).

Z jejich vyprávění mi běhal mráz po zádech, když jsem slyšela, jak to bylo v roce 1968 těžké, že je stále hlídali a pozorovali komunisti. Vlasta

Chramostová nemohla 20 let po natočení filmu Spalovač mrtvol vůbec hrát, byla prostě zakázaná!

Pokaždé se jim podařilo vyprávění o životě v totalitě odlehčit, například když paní Chramostová řekla: „Střih,“ což znamenalo, že pan Milota mluví už moc dlouho. Naopak pan Milota několikrát během monologu Vlasty Chramostové řekl: „Nahlas, Vlastičko, nahlas.“ Neskutečná dvojka, ti dva.

Ticho v sále nastalo, když nám sdělil přímo Stanislav Milota o materiálu, který se týkal upálení Jana Palacha. Pan Milota totiž celou událost natočil a kopii odvezl do Izraele a druhá kopie zůstala v Československu. Film se znovu objevil v roce 2002.

Pro mě byl neskutečný zážitek slyšet vyprávět člověka, který

mluvil s rodinou Jana Palacha, byl u rozloučení a teď seděl přímo přede mnou.

Co oběma připadá skvělé je, že film stále žije. Byli u jeho zrodu a vědí, že lidé si tento legendární film budou pouštět i nadále. Myslím, že k tomu letos přispěla Letní filmová škola, kde se film promítal, a hlavně Divadelní klub Jirásek, díky kterému jsem mohla Spalovače mrtvol vidět v divadle. Byl to můj první zážitek se zpracováním předlohy od Ladislava Fukse. Upřímně, nebylo jednoduché ho vstřebat. Asi proto jsem se ke konci divadelního představení i filmu rozbřečela.

Z celého večera jsem byla plná dojmů... Muselo být velice těžké žít v té době. Díky besedě jsem si uvědomila, že fanatismus je stále součástí našich životů.

Celé texty naleznete na i-noviny.cz.
– Rande na Spalovači
– Týden ve znamení Spalovače mrtvol

Ilustrace: Lucie Stratilová

Beseda v kině s Vlastou Chramostovou a Stanislavem Milotou.

SMS Soutěž

“Jaký je váš oblíbený němý film?”

Odpověď na soutěžní otázku zašlete formou sms před či po konci dnešního představení na telefonní číslo 728 782 024 ve formátu ODPOVĚĎ, VAŠE JMÉNO. Ze správných odpovědí vylosujeme jednoho výherce, který získá pláťenou tašku ČDP. Losování proběhne cca 20 minut po konci představení v salónku divadla před diskuzí se souborem.

NÁSLEDUJÍCÍ PROGRAM

ST 11. 10. I DOPOLEDNE
BIOGRAF
CIRK LA PUTYKA, PRAHA

ST 11. 10. I 19:00 I KOMEDIE
JÍDELNA ANEB VAŘÍM,
VAŘÍŠ, VAŘÍME...
DIVADLO KUKI, PRAHA

ČT 12. 10. I DOPOLEDNE
KOCOUR MODROOČKO
DKM, ČESKÁ LÍPA

ČT 12. 10. I 19:00 I OD 15 LET
DRAMA

(NE)CHTĚNÁ ÚTĚCHA
DS DIVERZANTI, BRNO

PÁ 13. 10. I DOPOLEDNE
COMMEDIA À LA CARTE
DK JIRÁSEK, ČESKÁ LÍPA

PÁ 13. 10. I 19:00 I KOMEDIE
ARCHIV JAZYKŮ
DIVADLO POPUD, BRNO

PÁ 13. 10. I 21:30 I KOMEDIE
SIMPLY CLEVER
DIVADLO ŠPORTNIKI, PRAHA

SO 14. 10. I 10:00 A 14:00
PRO DĚTI 3–12 LET
OŠKLIVÉ KAČÁTKO
DIVADLO U STARÉ HEREČKY,
HRADEC KRÁLOVÉ

SO 14. 10. I 16:00 I KOMEDIE
SOLITAIRE.SK/CZ
DS „JEŠTĚ NE!“, PRAHA

SO 14. 10. I 19:00 I DRAMA
PREMIÉRA:
LEGENDA O LESÍCH
A LIDECH
DIVADELNÍ KLUB JIRÁSEK,
ČESKÁ LÍPA

VŽDY CCA 20 MINUT PO
KONCI VEČERNÍHO
PŘEDSTAVENÍ NÁSLEDUJE
V SALÓNKU DIVADLA
DISKUZE SE SOUBOREM.

Proč přijít zítra?

Kristýna

“Naléhavé představení, které ukáže, jak se z původně nevinného a dobrého nápadu stane nástroj na šikanu a ponižování ostatních zaměstnanců. Poučné, jednoduché, skvělé.”

Školní jídelna jako prostředí inspirované Orwellovou Farmou zvířat, v němž bují mechanismy zrodu totality. Působivé představení.

Jídelna aneb Vařím...

Divadlo KUK!

11. 10., 19:00, JD

Monumentální krematorium ve Spalovači mrtvol.

Co kdybych tě, drahá, pověsil?

Herci ze spotu a Vlastou Chramostovou a S. Milotou.

Výstava ve foyer

Pavel Kraus, pražský rodák od roku 1993 žijící na Českolipsku v komorním cyklu piktorialistických digitálních grafik s názvem Sen o snech, kterému předcházela subjektivně laděný cyklus „Česká Lípa podporuje...“, opět reflektuje fotografický žánr, který před více než 120 lety na krátkou dobu reagoval na převratné události probíhající zejména v Evropě na přelomu 19. a 20. století a zároveň byl ze své podstaty jeho součástí. Do vlastních fotografií, pořízených v nedalekém okolí jeho domu, vpouští postavy období průmyslové revoluce, seskupuje je v teatrálních kompozicích, do nichž implementuje myšlenku ahasverovského bloudění po cestách hledání a nenalézání. Výstava je k vidění ve foyer, stejně tak i v prvním patře divadla.